

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/3/2017
Identifikačné číslo spisu: 1014201277
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014201277.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: Y. G. Y., narodená dňa XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Vietnamská republika, zastúpenej: Advokátska kancelária Kolíková & Partner s, s.r.o., Radvanská 21, 811 01 Bratislava, proti sťažovateľovi (pôvodne žalovanému): Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, za účasti pribratého účastníka konania: IOM Medzinárodná organizácia pre migráciu, Grösslingova 35, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia sťažovateľa č. KM-OPK-2013/003117-02 zo dňa 10.10.2013, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/162/2014-196 zo dňa 07.09.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/162/2014-196 zo dňa 7. septembra 2016 z a m i e t a .

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Oznámením sťažovateľa č. KM-OPK-2013/003117-02 zo dňa 10.10.2013 rozhodol sťažovateľ o tom že žalobkyňu nezaraďuje do programu podpory a ochrany obetí obchodovania s ľuďmi (ďalej len „Program“) dôvodiac, že žalobkyňu nie je možné považovať za obeť v zmysle čl. 2 ods. 1 písm. b) nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 47/2008 o zabezpečovaní programu podpory a ochrany obetí obchodovania s ľuďmi v znení nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 170/2010.

II.

Konanie na krajskom súde

2. Krajský súd napadnutým uznesením podľa § 179 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) uložil sťažovateľovi povinnosť doručiť žalobkyni rozhodnutie č. KM-OPK-2013/003117-02 zo dňa 10.10.2013 v lehote 14 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia. Zároveň zaviazal žalovaného na náhradu trov konania žalobkyni vo výške, o ktorej rozhodne správny súd po právoplatnosti uznesenia samostatným uznesením.

3. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 6S/162/2014-108 zo dňa 27.11.2015 tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného č. KM-OPK-2013/003117-02 zo dňa 10.10.2013 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. c) a d) O.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalobkyňa proti rozsudku krajského súdu podala odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd SR uznesením č. k. 10SŽa/4/2016 zo dňa 25.05.2016, ktorým uvedený rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia prvostupňového rozsudku bola skutočnosť, že sa krajský súd nevysporiadal dostatočne s otázkou účasti žalobkyne v administratívnom konaní a nevysporiadal sa ani s otázkou plynutia lehôt.

4. V ďalšom krajský súd uviedol, že vychádzajúc z právneho záveru vysloveného Najvyšším súdom SR v uznesení sp. zn. 10SŽa/4/2016 zo dňa 25.05.2016 sa zaoberal výlučne otázkou upravenou v § 179 ods. 1 S.s.p., teda či v prípade žalobkyne ide o opomenutého účastníka, s ktorým sa ako účastníkom konania nekonalo napriek tomu, že s ním správny orgán konať mal. Súd poukázal na odôvodnenie uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu SR, z ktorého vyplýva, že napadnuté rozhodnutie - oznámenie žalovaného č. KM-OPK-2013/003117-02 zo dňa 10.10.2013 je rozhodnutím, ktorým mohla byť žalobkyňa dotknutá na svojich právach a ktoré podlieha súdnemu prieskumu. Najvyšší súd SR považoval za nepochybné, že napadnutým oznámením žalovaného mohla byť žalobkyňa dotknutá na svojich právach, najmä s poukazom na to, že právnym následkom zaradenia žalobkyne do Programu by bol vznik určitých oprávnení v podobe špecifikovanej v čl. 7 nariadenia ministra vnútra SR č. 47/2008 zo dňa 30.06.2008 o zabezpečení Programu. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 10SŽa/4/2016 zo dňa 25.05.2016 poznamenal, že žalobkyni patrí postavenie účastníka správneho konania vyplývajúce zo subsidiárneho uplatnenia § 14 ods. 1 Správneho poriadku.

5. Z uvedeného podľa názoru krajského súdu vyplynulo, že žalobkyňa v danom prípade nepochybné spĺňala podmienky účasti v konaní pred žalovaným, a preto jej napadnuté rozhodnutie malo byť doručené do vlastných rúk. Povinnosťou správneho orgánu je postupovať tak, aby sa o veci (písomnosti) dozvedel každý relevantný účastník. Iba takýmto spôsobom môže byť pre účastníka zabezpečený prístup k spravodlivosti a v danom prípade len tak mohla byť posúdená potreba poskytnutia pomoci žalobkyni, keďže správny orgán získal odôvodnenú indíciu, že žalobkyňa mohla byť obeťou trestných činov týkajúcich sa obchodovania s ľuďmi.

6. Keďže od vydania napadnutého rozhodnutia ešte neuplynula lehota 3 rokov, súd v súlade s § 179 ods. 1 S.s.p. uložil žalovanému povinnosť doručiť napadnuté rozhodnutie žalobkyni. Žalovaný je povinný v určenej lehote doručiť napadnuté rozhodnutie a upovedomiť súd o tom, že napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť alebo bol proti nemu podaný opravný prostriedok (§ 53 Správneho poriadku).

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

7. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť.

8. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že krajský súd:

- rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) S.s.p.),

9. V ďalšom žalovaný uviedol, že

- expertná skupina nie je štátny orgán zriadený zákonom (ide o útvar žalovaného, zriadený priamo žalovaným a to na základe rozkazu - teda vnútornej organizačnej a riadiacej normy, predstavujúcej jeden

z druhov interných predpisov) a nebola jej ani žiadnym zákonom zverená rozhodovacia právomoc,

- oznámenie národného koordinátora č. KM-OPK-2013/003117-02 zo dňa 10.10.2013 o tom, že žalobkyňa nezaraďuje do Programu nie je možné považovať za rozhodnutie vydané v správnom konaní,
- posudzovanie okolností rozhodujúcich pre zaradenie alebo nezaradenie osoby do Programu nie je postupom v zmysle zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok),
- v predmetnej veci poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžo 106/2008,
- sťažovateľ v danej veci postupoval v zmysle nariadenia č. 47/2008, podľa ktorého informovanie o zaradení/nezaradení osoby do programu ochrany obetí obchodovania s ľuďmi prebieha len medzi mimovládnu organizáciou a žalovaným, neexistuje ustanovenie o povinnosti doručovať akékoľvek oznámenie, informácie a údaje osobe, o ktorej zaradenie do Programu mimovládna organizácia požiadala, až mimovládna organizácia je tým orgánom, ktorý zabezpečuje komunikáciu s dotknutou osobou,
- nariadenie č. 47/2008 je len interným aktom sťažovateľa, nie všeobecne záväzným právnym predpisom, podľa ktorého sa rozhoduje o právach, povinnostiach a právom chránených záujmoch fyzických alebo právnických osôb,
- žalobkyňa nemohla byť napadnutým oznámením žalovaného dotknutá na svojich právach, nakoľko z čl. 7 nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 47/2008 o zabezpečení programu podpory a ochrany obetí obchodovania s ľuďmi nemohli vyplývať ani vzniknúť osobe žiadne oprávnenia,
- do Programu možno zaradiť len obeť obchodovania s ľuďmi s tým, že dôvodné podozrenie, že sa žalobkyňa stala obeťou bolo v čase podania návrhu na zaradenie už vyvrátené,
- že mu nie je zrejmé, z akého dôvodu krajský súd v napadnutom uznesení poukazuje na možnosť vyhostenia osoby (bod 24. napadnutého uznesenia), keďže vyhostenie osoby žiadnym spôsobom nevyplýva a ani nesúvisí s poskytovaním služieb programu podpory a ochrany obetí obchodovania s ľuďmi v zmysle nariadenia č. 47/2008 o zabezpečení programu podpory a ochrany obetí obchodovania s ľuďmi.

10. Na základe uvedeného mal žalovaný za to, že oznámenie národného koordinátora č. KM-OPK-2013/003U7-02 zo dňa 10.10.2013 o tom, že žalobkyňa nezaraďuje do Programu nie je možné považovať za rozhodnutie vydané v správnom konaní, posudzovanie okolností rozhodujúcich pre zaradenie alebo nezaradenie osoby do Programu nie je postupom v zmysle správneho poriadku, žalobkyňa nemohla byť napadnutým oznámením žalovaného dotknutá na svojich právach a teda v danej veci nespĺňala podmienky účasti.

11. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby kasačný súd napadnuté uznesenie krajského súdu v celom rozsahu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

B)

12. Žalobkyňa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti vyjadrila názor, že napadnuté rozhodnutie je vecne, procesne a právne správne, a preto nie sú dané dôvody na jeho zrušenie v zmysle ustanovenia § 462 ods. 1 v spojení s ustanovením § 440 S.s.p.. Kasačná sťažnosť sťažovateľa nie je dôvodná, a preto by ju mal Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 461 S.s.p. zamietnuť.

13. V ďalšom poukázala na doterajší priebeh súdneho konania vedeného na súde prvého stupňa pod sp. zn. 6S/162/2014 s tým, že Najvyšší súd Slovenskej republiky vydal dňa 25.05.2016 uznesenie sp. zn. 10Sža/4/2016, ktoré bolo pre ďalšie konanie krajského súdu záväzné v zmysle ustanovenia § 250ja ods. 4 O.s.p. a v zmysle ustanovenia § 469 S.s.p. Krajský súd napadnutým uznesením v zmysle ustanovenia § 179 ods. 1 S.s.p. prikázal sťažovateľovi doručiť žalobkyňi rozhodnutie č. KM-OPK-2013/003117-02 zo dňa 10. októbra 2013, čím plne rešpektoval záväzný právny názor najvyššieho súdu a v súlade s ním rozhodol.

14. Dodala, že argumentácia obsiahnutá v kasačnej sťažnosti je vo svojej podstate identická s argumentáciou, ktorú sťažovateľ uviedol vo svojom odvolaní a neuviedol žiadne nové argumenty a ani skutočnosti, ktoré by spochybňovali pre konanie záväzný a náležite odôvodnený právny názor najvyššieho súdu a s ktorými by sa najvyšší súd ešte nevysporiadal.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

15. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 ods. 1 S.s.p. preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

16. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bolo uznesenie krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa uložil povinnosť sťažovateľovi doručiť žalobkyni napadnuté rozhodnutie do 14 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia, a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal uznesenie krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté oznámenie sťažovateľa najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

17. Z priloženého spisového materiálu kasačnému súdu vyplynulo, že predmetom preskúmvavej činnosti súdu prvého stupňa bolo oznámenie sťažovateľa č. KM-OPK-2013/003117-02 zo dňa 10.10.2013, ktorým tento rozhodol o nezaradení žalobkyne do programu podpory a ochrany obetí obchodovania s ľuďmi (ďalej len „Program“) dôvodiac, že žalobkyňu nie je možné považovať za obeť v zmysle čl. 2 ods. 1 písm. b) nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 47/2008 o zabezpečení programu podpory a ochrany obetí obchodovania s ľuďmi (ďalej len „nariadenie“). Krajský súd rozhodnutím č. k. 6S/162/2014-108 zo dňa 27.11.2015 napadnuté rozhodnutie sťažovateľa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie dôvodiac, že vo veci nedošlo k vykonaniu zisťovania ohľadom skutočností, či žalobkyňu je alebo nie je možné považovať za zraniteľnú osobu v zmysle nariadenia, preto je predmetné rozhodnutie žalovaného vydané predčasne a jeho závery sú pre súd nepreskúmateľné. O odvolaní voči rozhodnutiu súdu prvého stupňa rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 10Sža/4/2016 zo dňa 25.05.2016 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s pokynom, aby sa najprv vysporiadal s otázkou účastníctva a plynutia lehôt v konaní. Na podklade zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu vydal krajský súd uznesenie, (ktoré je predmetom tohto preskúmvacieho konania), ktorým uložil sťažovateľovi povinnosť doručiť napadnuté oznámenie žalobkyni v lehote 14 dní od doručenia uznesenia.

Podľa § 179 ods. 1 S.s.p., ak správnu žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom administratívneho konania malo konať (ďalej len „opomenutý účastník“), správny súd overí správnosť tohto tvrdenia a skutočnosť, či od vydania napadnutého rozhodnutia alebo opatrenia neuplynuli viac ako tri roky, a ak sú tieto podmienky splnené, uznesením rozhodne, že orgán verejnej správy je povinný doručiť opomenutému účastníkovi vo veci vydané rozhodnutie alebo opatrenie.

Podľa § 469 S.s.p., ak dôjde k zrušeniu napadnutého rozhodnutia a k vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, krajský súd aj orgán verejnej správy sú viazaní právnym názorom kasačného súdu.

18. Sťažovateľ namietal, že súd prvého stupňa rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko sťažovateľ v konaní postupoval v zmysle nariadenia, pretože žiadnym zákonom mu nebola zverená rozhodovacia právomoc, preto oznámenie sťažovateľa nemožno považovať za rozhodnutie vydané v správnom konaní, ktorým by mohla byť žalobkyňa dotknutá na svojich právach.

19. Vyhodnotením kasačných námietok dospel kasačný súd k záveru, že tieto sú v zásade totožné s tými, ktoré sťažovateľ uviedol v odvolaní voči rozsudku krajského súdu, ktorý bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sža/4/2016 zo dňa 25.05.2016, v ktorom sa odvolací súd s jednotlivými námietkami náležitým spôsobom vysporiadal a vyslovil svoj právny záver, ktorým bol následne krajský súd viazaný pri vydávaní preskúmvaného uznesenia.

20. Z právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveného v rozhodnutí sp. zn. 10Sža/4/2016 zo dňa 25.05.2016 vplýva: „v zmysle nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky i rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 354/08-50 zo dňa 22.01.2009, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽ/196/2001 zo dňa 29.04.2002 a sp. zn. 10Sžd/36/2011 zo dňa 01.08.2012) môžu byť predmetom preskúmania súdom, rozhodnutia orgánov verejnej správy, ktoré nemajú formálne náležitosti, ak sa dotýkajú alebo ak sa môžu dotknúť práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb. Súdna prax ustálila, že rozhodnutím správneho orgánu je každé rozhodnutie, ktorým sa zakladajú, menia, rušia alebo ktorým môžu byť priamo dotknuté práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb. Pojem „rozhodnutie“ je označením technickým a je potrebné k nemu pristupovať vždy z hľadiska jeho obsahu a nie formy. Za spôsobilý predmet súdneho prieskumu sa považujú aj listy s charakterom rozhodnutia vydané príslušným orgánom verejnej správy. Najvyšší súd považuje za nepochybné, že napadnutým oznámením žalovaného mohla byť žalobkyňa dotknutá na svojich právach, najmä s poukazom na to, že právnym následkom zaradenia žalobkyne do Programu by bol vznik určitých oprávnení v podobe špecifikovanej v čl. 7 nariadenia ministra. Akékoľvek argumenty smerujúce k tomu, že oznámenie žalovaného o nezaradení žalobkyne do Programu nemožno považovať za rozhodnutie, tým pádom nespadá pod súdny prieskum vo svetle vyššie uvedeného neobstoja. Rovnako tak neobstoja argumentácia v prospech tvrdenia, že žalovaný pri rozhodovaní o zaradení resp. nezaradení žalobkyne do Programu nevykonával pôsobnosť v oblasti verejnej správy. [. . .] Krajský súd pochybil, ak žalobkyňu nepovažoval za účastníčku správneho konania, pochybil ak neuložil žalovanému povinnosť doručiť napadnuté rozhodnutie žalobkyni a pochybil aj v tom, že napriek tomu, že žalobkyňu nepovažoval za žalobcu v zmysle § 205 ods. 2 O.s.p. (žalobcom je osoba, ktorá ako účastník správneho konania tvrdí, že bola rozhodnutím správneho orgánu ukrátená na svojich právach alebo osoba, s ktorou sa nekonalo ako s účastníkom, hoci sa s ňou ako s účastníkom konať malo) nakoľko podľa krajského súdu nebola účastníčkou správneho konania a ani ňou byť nemala, prejednal ňou podanú žalobu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. [. . .] Najvyšší súd v súvislosti s ďalším konaním odkazuje súd prvého stupňa na postup upravený v ustanovení § 250b ods. 2 a 3 O.s.p. a zdôrazňuje, že bude jeho povinnosťou v ďalšom konaní pokračovať v načrtnutej línii v zmysle názoru vysloveného najvyšším súdom. “

21. Kasačný súd dáva do pozornosti, že k znakom právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neoddeliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 <. ústavy, napr. PL. ÚS 36/95 <.), ktorého neopomenuteľným komponentom je predvídateľnosť práva. To znamená okrem iného aj to, že každý adresát právnej normy sa môže dôvodne spoliehať na to, že všeobecný súd nielenže bude platné právo aplikovať, ale aj na to, že bude rešpektovať právny názor, ktorým je viazaný, ak mu takúto povinnosť ukladá zákon. Opačný prístup už sám o sebe predstavuje porušenie základného práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivý proces.

22. Ani nezávislosť sudcov všeobecných súdov pri ich rozhodovaní podľa § 2 ods. 2 <. zákona č. 385/2000 Z. z. <. o sudcoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch a príseďiacich“) nie je absolútna a bez akýchkoľvek hraníc a podmienok. Keby sa nezávislosť chápala tak, že sudca môže rozhodnúť hocijako, viedlo by to k svojvôli, pretože v takom prípade by sudca sám tvoril právo podľa svojich predstáv a vystupoval by ako zákonodarca. V právnom štáte to takto nemožno vysvetľovať. Tomu nasvedčuje aj text vyššie uvedeného ustanovenia, v zmysle ktorého sudca musí rozhodovať v súlade so zákonom. Ak musí sudca rozhodovať v súlade so zákonom, potom je povinný rešpektovať aj zákonom ustanovené hranice pre jeho rozhodovanie. Takouto hranicou stanovenou zákonom je aj povinnosť rešpektovať zásah do obsahového rozhodovania zo strany iného súdu, ak takéto obmedzenie vyplýva zo zákona.

23. V tomto prípade bolo takýmto zákonným ustanovením § 469 S.s.p. (predtým ustanovenie § 250ja ods. 4 O.s.p.), ktorý jednoznačne ustanovuje, že ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, sú krajský súd aj orgán verejnej správy viazaní právnym názorom kasačného súdu.

24. Takáto povinnosť vyplýva aj z § 2 ods. 4 zákona o sudcoch a prísediacich, podľa ktorého za podmienok ustanovených osobitnými predpismi, ktorým je napríklad Správny súdny poriadok, je sudca viazaný aj právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí súd vyššieho stupňa.

25. Správny súdny poriadok v ustanovení § 469 ustanovuje povinnosť súdu prvého stupňa rešpektovať právny názor kasačného súdu (pôvodne súd odvolací) a to ako pri posudzovaní otázok hmotného práva, tak aj pri aplikácii procesných predpisov, pretože právny názor kasačného súdu je záväzný, či sa vzťahuje na otázky právne (hmotnoprávne, procesné - postup, vady), alebo na otázky skutkového stavu. Ak sa skutkový stav, z ktorého vychádzal kasačný súd pri právnom posúdení veci v ďalšom konaní pred súdom prvého stupňa zmení, potom prvostupňový súd už nie je viazaný právnym názorom kasačného súdu vysloveným v jeho zrušujúcom rozhodnutí. Viazanosť prvostupňového súdu právnym názorom kasačného súdu teda platí len za predpokladu, že po zrušení napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, sa skutkový základ nezmenil tak, že je vylúčená aplikácia právneho názoru kasačného súdu na tento nový skutkový základ, čo platí aj v prejednávacom prípade, nakoľko nedošlo k zmene skutkového stavu. Je však nevyhnutné, aby kasačný súd vyslovil svoj právny názor v odôvodnení rozhodnutia, pričom viazanosť prvostupňového súdu predpokladá, že kasačný súd svoj právny názor o veci v zrušujúcom uznesení jasne vyloží a odôvodní s tým, že aj jeho pokyny o ďalšom postupe musia byť jednoznačné.

26. Ak má byť súd prvého stupňa skutočne viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, musí odvolací súd v odôvodnení svojho zrušujúceho uznesenia zreteľne uviesť, z akého právneho názoru vychádzal. Z právneho názoru odvolacieho súdu musí byť súdu prvého stupňa zrejmé, v čom spočíva naplnenie zrušovacích dôvodov, hlavne v čom spočívajú nedostatky dokazovania, skutkových zistení a skutkových záverov alebo prečo bolo právne posúdenie veci chybné. Súd prvého stupňa je viazaný len takým právnym názorom, ktorý bol skutočným základom zrušovacieho uznesenia odvolacieho súdu (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 3. októbra 2011 vo veci sp. zn. 30 Cdo 4616/2009).

27. Viazanosť súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu vyplýva aj z judikatúry odvolacieho súdu, v zmysle ktorej nerešpektovanie právneho názoru vysloveného v rozhodnutí odvolacieho súdu súdom prvého stupňa, je obmedzením účastníka v jeho práve na súdnu ochranu ako aj práva na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/2/2014).

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že krajský súd pri prieskume oznámenia sťažovateľa postupoval v súlade s ustanovením § 469 S.s.p, keď sa riadil záväzným a náležite odôvodneným právnym názorom kasačného súdu vysloveným v uznesení sp. zn. 10Sž/4/2016 zo dňa 25.05.2016, preto kasačný súd ustálil, že v prejednávacom prípade súd prvého stupňa vydaním napadnutého uznesenia postupoval správne a v súlade so zákonom rešpektujúc sťažovateľovo právo na spravodlivý proces. Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí a v ostatnom konaní venoval pozornosť skutočnostiam, ktoré boli zdôraznené v zrušovacom rozhodnutí kasačného súdu, plne rešpektoval právny názor kasačného súdu a v celom rozsah odstránil všetky pochybenia. Námietky sťažovateľa obsiahnuté v kasačnej sťažnosti tak neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého uznesenia a kasačný súd ich vyhodnotil ako nedôvodné.

29. Pokiaľ teda krajský súd postupoval v konaní v zmysle právneho názoru vysloveného súdom vyššieho stupňa, nemohol kasačný súd postupovať inak než kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietnuť podľa § 461 S.s.p.

30. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že ich náhradu priznal žalobkyni, ktorá mala úspech v tomto konaní (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.).

31. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.